

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 21C/82/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116204609
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Vozárová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2019:2116204609.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Monikou Vozárovou v právnej veci žalobcu: H. F., narodený XX.XX.XXXX, bytom D. G. XX, V., zastúpený JUDr. Lucia Sukopová, advokátka, Františkánska 5, Trnava proti žalovaným: 1. E. P., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom D. G. XX, V., zastúpený: JUDr. Barbora Petrovič, advokátka, Hlavná 44, Trnava, 2. B. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. XXX, zastúpená: JUDr. Igor Ribár, advokát, Nám. sv. Michala 11, Hlohovec, o zaplatenie 18.968,65 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 9.484,32 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 9.484,32 eur od 13.10.2016 do zaplatenia zastavuje.

II. Žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 9.484,32 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 18.968,65 eur od 01.01.2015 do 12.10.2016, s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 9.484,32 eur od 13.10.2016 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobcovi sa voči žalovanému v 1. rade náhrada trov konania nepriznáva.

IV. Žaloba voči žalovanej v 2. rade sa zamietá.

V. Žalovaná v 2. rade má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 29.02.2016, doručenu súdu dňa 01.03.2016, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 18.968,65 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 1.1.2015 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 16.06.2008 čerpal úver vo výške 450.000,-Sk (14.937,26 eur) na základe Zmluvy o bezúčelovom splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej s V. L.. ako veriteľom, dňa 09.06.2010 čerpal úver vo výške 12.000 eur na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej so R. ako veriteľom. Finančné prostriedky pochádzajúce z oboch úverov v celkovej výške 26.937,26 eur na základe vzájomnej dohody účastníkov konania odovzdal žalobca žalovaným 1 a 2 a to obratom po tom, ako ich čerpal, pričom žalovaní sa zaviazali žalobcovi, že ako dlžníci budú splácať totožné splátky, ako spláca žalobca bankám pod stratou výhody splátok. Splácanie bolo niekoľko rokov a to až do decembra 2014 bezproblémové, kedy žalovaní prestali svoj dlh splácať, splátky dlhu boli dovtedy realizované poukázaním finančných prostriedkov na účet žalobcu, t.j. bezhotovostne, čo nie je spochybniteľné. Tým, že žalovaní prestali svoj dlh splácať, stratili výhodu splátok a zvyšok nesplatennej pôžičky sa stal splatným. Dlž z oboch úverov predstavuje sumu 8.835,63 eur a 10.133,02 eur, teda celkový dlh žalovaných predstavuje k dnešnému dňu sumu vo výške 18.968,65 eur. Žalobca vyzval žalovaných výzvou zo dňa 2.11.2015 k úhrade žalovanej sumy, na ktorú dostal

stanovisko žalovaného v 1. rade, že dlh uznáva a že je ochotný ho splácať a žalovaná v 2. rade reagovala Vyjadrením zo dňa 11.11.2015 tak, že nemá o uvedenej pôžičke vedomosť. Žalobca preto zaslal Stanovisko zo dňa 21.12.2015, na ktoré žalovaná v 2. rade doposiaľ nereagoval už vôbec. Žalobca ako dôkazy označil a predložil Zmluvu o splátkovom úvere XXXXXXXXXXXX zo dňa 09.06.2010, Zmluvu o bezúčelovom splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.06.2008, Výzvu žalobcu žalovaným zo dňa 02.11.2015, Vyjadrenie žalovanej v 2. rade zo dňa 11.11.2015, Stanovisko žalobcu zo dňa 21.12.2015, čestné prehlásenie žalovaného v 1. rade, výpisy z účtu.

2. Súd žalobe vyhovel vydaním platobného rozkazu č.k. 21C/82/2016-36 zo dňa 13.06.2017, proti ktorému podala žalovaná v 2. rade odpor s odôvodnením vo veci samej.

3. Žalovaná v 2. rade v odpore proti platobnému rozkazu uviedla, že žalobu žalobcu žiada zamietnuť. Manželstvo žalovaných v 1. a 2. rade bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 22P/45/2014 zo dňa 02.06.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 26CoP/30/2016 zo dňa 13.12.2016. Vzťahy medzi žalovanými sú napäté, čoraz viac sa vyhrocujú a prebiehajú medzi nimi viaceré súdne konania, v ktorých žalovaný v 1. rade produkoval viacero zavádzajúcich a účelových tvrdení. V konaní sp. zn. 22P/45/2014 v tlačive na oslobodenie od súdnych poplatkov žalovaný 1 neuviedol predmetnú pohľadávku žalobcu. Žalobca a žalovaný v 1. rade žijú v spoločnej domácnosti od decembra 2014, kedy malo nastať údajné nesplácanie pôžičky. Z listín predložených žalobcom nevyplýva žiadna žalobcom tvrdená skutočnosť o reálnom odovzdaní peňazí a o obsahu predmetu pôžičky. Žalovaná 2 nikdy zo strany žalobcu pred doručením jeho písomnej výzvy nebola ani len upozornená, že má voči nemu nejaké podlžnosti. Žalovaná v 2. rade nemá žiadnu vedomosť o tom, že uzavrela so žalobcom pôžičku a že by od neho mala spolu so svojím ex manželom prevziať uvedenú sumu. Žalovaný v 1. rade bol už v minulosti trestne stíhaný rozsudkom zo dňa 15.07.2008 sp. zn. 1T/52/2008 za podvod, nakoľko spôsobil značnú škodu, o čom sa žalovaná dozvedela až po rozvode. Žalobca mal peniaze odovzdať bezodkladne po ich čerpaní, pričom k údajnému splácaniu zo strany žalovaného došlo až dňa 15.8.2011, teda k ich splácaniu malo dôjsť po jednom resp. dvoch rokoch od vzniku zmluvy o pôžičke. Uvedené bude potrebné zohľadniť pri otázke skúmania premlčania dlhu, a to po ustálení, či došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke. Po uzavretí manželstva rodičia žalovanej G. a V. F. zobrali vo svojom mene pôžičku pre žalovaných, ktorú žalovaní po ukončení ich spolužitia uhradili z predaja spoločnej nehnuteľnosti, preto je otázne, prečo by uzatvárali ďalšiu pôžičku so svokrom. Žalovaná v 2. rade ako dôkazy označila a predložila Zápisnicu z rokovania veriteľského výboru v konkurznej veci úpadcu KORVI Slovakia s.r.o., výpis z obchodného registra, vyhlásenie E. P. a H. F..

4. Žalovaný v 1. rade k odporu žalovanej v 2. rade uviedol, že so žalobou súhlasí. Všetko, čo uvádza žalobca je pravdou, pôžičky čerpali spolu s manželkou od žalobcu na rekonštrukciu ich rodinného domu. Obe pôžičky riadne splácali od ich poskytnutia až do decembra 2014, kedy žalovaná v 2. rade podala návrh na rozvod manželstva. Žalovaný 1 minulý rok svoju polovicu žalobcovu zaplatil a to dňa 12.10.2016 v sume 5.066,51 eur a 4.417,81 eur, preto by mal úroky platiť iba do 12.10.2016, kedy zaplatil svoju polovicu. Žalovaný v 1. rade ako dôkazy predložil a označil výpisy z účtu, Zmluvu o sprostredkovaní z 20.2.2015, kúpnu zmluvu z 29.4.2015, výpisy z účtu č.l. 104 -114, faktúru č.l. 115 - 122, kúpnu zmluvu z 19.6.2009, príjmový doklad z 19.6.2009, fotografie č.l. 126 - 134.

5. Žalobca k odporu žalovanej v 2. rade uviedol, že s týmto nesúhlasí, okolnosti manželského spolužitia žalovaných a ich spory o maloleté deti nemajú žiaden vplyv na to, či vznikol zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovanými, ani to, či bol žalovaný 1 trestne stíhaný. Žalobca ešte pred čerpaním úverov vedel, že tieto majú byť použité na rekonštrukciu rodinného domu žalovaných patriaceho do ich bezpodielového spoluvlastníctva. Žalobca žije s matkou žalovaného 1 viac ako XX rokov ako druh a družka a žalovaného 1 od malička vychovával, často navštevoval domácnosť žalovaných a často chodil na ich prestavbu do B. kde videl, ako boli požičané prostriedky investované. O tom, že finančné prostriedky boli skutočne poskytnuté žalovaným svedčí to, že splátky boli riadne splácané až do decembra 2014, boli poukazované na účet žalobcu. Dňa 12.10.2016 žalovaný v 1. rade uhradil žalobcovi sumu 9.484,32 eur v dvoch platbách po 4.417,81 eur a 5.066,51 eur, ktorá predstavuje polovicu žalovanej sumy, preto žalobca berie v časti 9.484,32 eur svoju žalobu späť a v tejto časti žiada konanie zastaviť. Žalobca oba úvery už vyplatil a bankám nie je nič dlžný. Žalovaný 1 od počiatku svoj dlh uznáva a jemu prislúchajúcu sumu si aj splnil a teda nezadal príčinu vzniku sporu, avšak keďže boli žalovaní v čase poskytnutia pôžičky manželmi, sú nutne obaja pasívne vecne legitimovaní. Žalobca si preto trovy konania voči žalovanému 1 neuplatňuje. Žalobca žiada, aby súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť

žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 9.484,32 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,08 % ročne zo sumy 18.968,65 eur od 1.1.2015 do 12.10.2016 a 8,00 % ročne zo sumy 9.484,32 eur od 13.10.2016 do zaplataenia. Žalobca navrhol ako dôkaz vykonať výsluch žalovaných eventuálne predložiť doklady o prestavbe rodinného domu a predložil súdu výpis z účtu.

6. Žalovaná v 2. rade v duplike uviedla, že vyjadrenia žalobcu o tom, že ešte pred čerpaním úverov vedel, že prostriedky budú použité na rekonštrukciu rodinného domu, sú nepravdivé a zavádzajúce. Žalovaní si predmetnú nehnuteľnosť zakúpili na základe zmluvy z 9.6.2010, kúpu a rekonštrukciu nehnuteľnosti financovali z pôžičky, ktorú uzatvorili rodičia žalovanej. Následne žalovaní v zmysle úverovej zmluvy z 16.2.2011 čerpali úver vo výške 83.600 eur s tým, že zároveň vyplatili úver rodičom žalovanej vo výške 69.537 eur. Zostatok úveru bol použitý na rekonštrukciu, čo bolo definované aj ako účel úveru. Ak prvý úver čerpal žalobca dňa 16.6.2008 a už vtedy mal vedomosť, že financie budú použité na rekonštrukciu domu, ktorý zakúpili v júni 2010, je potrebné konštatovať nepravdivosť tvrdení žalobcu, rovnako sú nepravdivé i tvrdenia, že žalovaných často navštevoval a pomáhal im pri rekonštrukcii. Z dokladov o úhrade sumy 9.484,32 eur nevyplýva existencia samotného záväzku. Žalovaná žiada žalobcu a žalovaného o vyjadrenie, prečo sumu 4.417,81 eur zaslal na účet s názvom E. P. a prečo mu daná osoba na druhý deň predmetnú sumu opäť vkladala na účet. Žalovaná 2 ako dôkazy označila a predložila Dodatok č. 2 k zmluve o zložení zálohy uzatvorenej dňa 8.4.2010, potvrdenie obce Y., výpisy u účtu, Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX.

7. Žalobca k vyjadreniu žalovanej v 2. rade uviedol, že trvá na tom, že prostriedky z úverov, ktoré čerpal, odovzdal ako pôžičku žalovaným ako manželom, oba úvery boli splácané žalovanými. Ako konkrétne žalovaní naložili s požičanými finančnými prostriedkami, nie je vecou žalobcu, nakoľko sa nejedná o účelovú pôžičku. Žalobca sám nemá zriadený žiadny bankový účet, užíva účet družky E. P., s ktorou viac ako XX rokov spolu žijú a z tohto účtu sa splácali aj splátky úverov bankám. Žalobca zároveň predkladá potvrdenie R. a výpisy z účtu za obdobie 10-12/2014 z ktorých sú zrejme bezhotovostné vklady prostriedkov na tento účet zo strany žalovaného v 1. rade ako splátka pôžičky žalovaných, následne týmito prostriedkami žalobca splácal svoje úvery.

8. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), žalobca môže vziať žalobu späť.

9. Podľa § 145 ods. 1, 2 CSP ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví (1). Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej (2).

10. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

11. Vzhľadom na to, že žalobca vzal svoju žalobu späť v časti o zaplataenie sumy 9.484,32 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 9.484,32 eur od 13.10.2016 do zaplataenia, súd v súlade s citovaným zákonným ustanovením konanie v tejto časti zastavil, keď nebol potrebný súhlas žalovaných, nakoľko k čiastočnému späťvzatiu došlo skôr, ako sa začalo pojednávanie.

12. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, žalovaného v 1. rade, žalovanej v 2. rade, oboznámením s obsahom listinných dôkazov a to Zmluvou o splátkovom úvere XXXXXXXXXXXX zo dňa 09.06.2010, Zmluvou o bezúčelovom splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.06.2008, Výzvou žalobcu žalovaným zo dňa 02.11.2015, Vyjadrením žalovanej v 2. rade zo dňa 11.11.2015, Stanoviskom žalobcu zo dňa 21.12.2015, čestným prehlásením žalovaného v 1. rade, výpismi z účtu, Zápisnicou z rokovania veriteľského výboru v konkurznej veci úpadcu KORVI Slovakia s.r.o., výpisom z obchodného registra, vyhlásením E. P. a H. F., výpismi z účtu, Zmluvou o sprostredkovaní z 20.2.2015, kúpnu zmluvu z 29.4.2015, výpismi z účtu č.l. 104 -114, faktúrami č.l. 115 - 122, kúpnu zmluvu z 19.6.2009, príjmovým dokladom z 19.6.2009, fotografiami č.l. 126 - 134, Dodatkom č. 2 k zmluve o zložení zálohy uzatvorenej dňa 8.4.2010, potvrdením obce Y., výpismi u účtu, Zmluvou o splátkovom úvere XXXXXXXXXXXX, potvrdením SLSP, a.s., výpismi z účtu za obdobie 10-12/2014, rozpisom výdavkov na domácnosť napísaným žalovaným v 1. rade, emailom od A.. G. L., čestným prehlásením E. P. zo

dňa 11.10.2019, spisom Okresného súdu Trnava sp. zn. 22P/45/2014 - z neho č.l. 197 a tlačí pre dokladovanie pomerov účastníka, ako aj ostatným obsahom spisu a zistil nasledovný skutkový stav:

13. Právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní uviedla, že žalobca trvá na podanej žalobe. V zmysle známej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR manžel alebo jeden z manželov, ktorý uskutočnil právne úkony ako napr. pôžička, zmluva o úvere, ručenie, pristúpenie k záväzku, je výlučným dlžníkom z týchto právnych úkonov, keďže tieto právne úkony sa v konečnom dôsledku netýkajú masy BSM. Túto právnu argumentáciu spochybnil Ústavný súd SR vo svojom náleze I. ÚS 26/2010, kde uvádza, že takáto právna argumentácia môže byť v určitých prípadoch aj nespravodlivá, keďže manžel je na jednej strane výlučným dlžníkom z uskutočnených právnych úkonov, ale na druhej strane v prípade výkonu rozhodnutia je možné exekúciou postihnúť aj majetok patriaci do BSM. V týchto prípadoch, kedy je pri výkone rozhodnutia možné postihnúť masu BSM, sú dlžníkmi z uskutočneného právneho úkonu obaja manželia a to aj v prípade, že druhý manžel o právnom úkone nevedel. Z týchto dôvodov je tento nález aj v odbornej verejnosti často spochybňovaný, ale žalobca sa ho pridrižiava. Žalobca tvrdí, že žalovaná v 2. rade o pôžičkách, ktoré sú predmetom konania vedela a aj s nimi súhlasila a ak by aj o nich nevedela, tak v zmysle uvedeného nálezu je solidárnym dlžníkom z uvedeného právneho úkonu, kde mohla dať námietku relatívnej neplatnosti podľa § 40a Občianskeho zákonníka, a to po doručení listu žalobcu z roku 2015. Žalovaná v 2. rade doručila vyjadrenie, že o uvedenej pôžičke nemá vedomosť, ale neplatnosť právneho úkonu nenamietala. V rozsudku o rozvode manželstva sa spomína pôžička vo výške cca 27.000 eur, súd ju nezohľadnil. Zástupkyňa to uvádza k tvrdeniu žalovanej, že sa o pôžičke mala dozvedieť prvýkrát až koncom roka 2015 na základe výzvy. Žalobu berie žalobca späť v časti 9.484,32 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania tak, ako uviedli vo vyjadrení z 10.1.2018. Právna zástupkyňa žalobcu titulom záverečnej reči uviedla, že poukazuje na to, že v čase trvania manželstva žalovaní 1 a 2 hospodárili ako manželia s tým, že na základe dohody ako aj postoja žalovanej 2, bolo ponechané jednak vedenie a hospodárenie v manželstve, v domácnosti ako aj samotné zabezpečenie finančných prostriedkov v manželstve na žalovaného 1. Tento stav žalovaná 2 akceptovala a súhlasila s ním. Možno len nechcela vedieť z akých všetkých zdrojov musí žalovaný 1 získať financie, aby mohol zabezpečiť celý chod domácnosti s tým, že v domácnosti bol znížený príjem jedného z manželov kvôli rodičovskej dovolenke a zároveň zabezpečiť kúpu a rekonštrukciu nehnuteľnosti. S poukazom na nález Ústavného súdu SR, ktorý bol predložený na prvom pojednávaní vo veci, je žalovaná 2 solidárnym dlžníkom z uvedeného právneho úkonu a ak je skutočne pravdou, že napriek existencii rozvodového rozsudku, v ktorom bola pôžička spomenutá, sa o nej dozvedela až v novembri 2015 z výzvy, mohla dať námietku relatívnej neplatnosti podľa § 40a OZ. Právna zástupkyňa žalobcu žiada, aby súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanej 2.

14. Právna zástupkyňa žalovaného v 1. rade na pojednávaní uviedla, že žaloba bola podaná dôvodne. Žalovaní skutočne čerpali pôžičku od žalobcu, nejedná sa o fikciu, je to zrejmé z toho, že niekoľko rokov pred podaním žaloby splácali pôžičku v totožnej výške splátok žalobcu voči banke, čo je vec nesporná a preukázateľná z bankových výpisov. Žalovaný v 1. rade prevádzal prostriedky ako splátky pôžičky, realizoval tieto splátky aj zo spoločného účtu strán sporu na strane žalovaných ako manželov, preto s poukazom na túto skutočnosť mala žalovaná v 2. rade o tomto prehľad a vedomosť. Žalovaný v 1. rade svoju polovicu dlhu voči žalobcovi uhradil, čo preukázal listinnými dokladmi, jedná sa o účet spoločný žalobcu a matky žalovaného v 1. rade, s ktorým spoločne hospodária, žijú v spoločnej domácnosti XX rokov. Čo sa týka odsúdenia žalovaného 1, je to dávno zahladené, preto sa toto nemôže použiť ani pre potreby iných konaní, o pôžičke vedeli obaja manželia a aj žalovaná 2, prišli peniaze, z ktorých sa kupovali nejaké veci a realizovala sa rekonštrukcia. Nie je pravdou, že žalovaný 1 čerpal pôžičku bez vedomia žalovanej 2, obaja manželia o tom vedeli, splátky sa realizovali zo spoločného účtu. Právna zástupkyňa žalovaného 1 predložila súdu email od A. G. L.. Právna zástupkyňa žalovaného v 1. rade titulom záverečnej reči uviedla, že žalovaný 1 od začiatku nepopieral, že prišlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke. V priebehu konania uhradil svoju polovicu dlhu, žalovaná 2 nejavila absolútne záujem o financovanie rekonštrukčných prác na spoločnej nehnuteľnosti, o zakupovanie materiálu, resp. iných huteľných vecí, ako aj o bežné financovanie domácnosti. Toto ponechávala na žalovanom 1, čo dnes v rámci svojho výsluchu potvrdila, nezaujímal sa o toto, avšak vedela o tom, že žalovaný 1 sa stretol so žalobcom a prevzal prostriedky na spoločnú pôžičku. Je dôvodné žalobe vyhovieť a žalovaný 1 si voči žalovanej 2 uplatňuje náhradu trov konania.

15. Právny zástupca žalovanej v 2. rade na pojednávaní uviedol, že nie je dôvod nezotrvať na ustálenej súdnej praxi vo vzťahu k teórii dôkazného bremena v sporoch o pôžičke s poukazom na

rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/293/2008, ktorá v predmetných sporoch vyžaduje od účastníkov konania, ktorí tvrdia, že majú záväzok zo zmluvy o pôžičke, preukázať náležitosti zo zmluvy o pôžičke, ktoré sa vyžadujú hmotno-právnou normou § 657 OZ. Úlohou žalobcu v konaní je preukázať existenciu samotnej zmluvy o pôžičke, identifikovať obsahové náležitosti tejto zmluvy, preukázať zmluvné vzťahy, kto bol účastníkom predmetného vzťahu a vzhľadom na koncepciu pôžičky ako reálneho zmluvného vzťahu preukázať aj reálne odovzdanie finančných prostriedkov medzi účastníkmi zmluvného vzťahu. Je možné ustáliť, že zmluva nebola písomná, medzi stranami je sporný predmet zmluvy o pôžičke, existencia samotnej pôžičky, prípadne preukázanie vôle zmluvných strán vôbec takýto úkon uskutočniť. Z listinných dôkazov doposiaľ vyplýva jedine skutočnosť, že prebehli nejaké finančné transakcie medzi žalovaným 1 a žalobcom, ktoré mali korelovať výške jednotlivých splátok, na ktoré zmluvy odkazuje žalobca. Žalovaná upozornila, že o predmetných pôžičkách nemala počas manželstva vedomosť, k predmetnému účtu žalovaného 1 nemala dispozičné právo a o predmetnej skutočnosti, že je zaviazaná zmluvou o pôžičke, sa dozvedela z výzvy doručenej zo strany právneho zástupcu žalobcu v roku 2015. Vo vzťahu k účelu poskytnutia pôžičiek bolo tvrdené, že predmetné pôžičky mali slúžiť na účel rekonštrukcie nehnuteľnosti. Spoločnú nehnuteľnosť si žalovaní zakúpili až v roku 2010, pričom kúpu predmetnej nehnuteľnosti financovali z pôžičky, ktorú si zobrali rodičia žalovanej 2 v rovnaký deň ako mal načerpanie druhého úveru uskutočniť žalobca. Je nelogické, že ak v rovnaký deň uskutočnili takúto transakciu rodičia žalovanej 2, aby došlo k uzatvoreniu ďalšej úverovej zmluvy. Žalovaní 1 a 2 si záväzok voči rodičom žalovanej 2 vyrovnali uzatvorením úverovej zmluvy 16.2.2011, kde načerpali finančné prostriedky 83.600 eur, z ktorých vykonali jednu úhradu existujúcej pôžičky a následne rekonštrukciu domu. Žalobca je nevlastným otcom žalovaného 1, žijú v spoločnej domácnosti niekoľko rokov, pričom už napr. v konaní o rozvod žalovaný 1 deklaroval nedostatok finančných prostriedkov za účelom zníženia výživného a za predmetným účelom mu žalobca vyhotovil čestné prehlásenie, kde mu zadeklaroval, že mu prispieval na živobytie a výživné sumou 100 eur mesačne. V konaní sa to však nepotvrdilo, v kontexte fabulácie žalovaného 1 je potrebné upozorniť na množstvo oznámení o priestupkoch, žalôb v priebehu 5-6 rokov, ktoré sa neustále riešia a počas ktorých sa vždy preukázali účelové tendenčné tvrdenia. Rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 1T/52/2008 bol žalovaný 1 odsúdený za úverový podvod, z ktorého titulu možno predpokladať, že za účelom zabezpečenia finančných prostriedkov v podnikaní si možno aj takýmto spôsobom zabezpečoval finančné prostriedky. Nie je dôvod nezotrvať na konštantnej judikatúre, ktorá považuje individuálne záväzky uzatvorené jedným z manželov za platné. Nič to nemení na skutočnosti, že prípadná exekúcia daného záväzku sa môže vykonať aj postihnutím majetku patriaceho do BSM. Medzi žalovanými nedošlo ešte k vyporiadaniu BSM ani k uplynutiu trojročnej lehoty, žalovaný 1 adresoval žalovanej 2 výzvu na vyporiadanie BSM, pričom o predmetnej pôžičke sa nezmieňoval a nepožadoval ju vyporiadavať. Údajná úhrada časti záväzku bola realizovaná v období, kedy žalovaný 1 v iných konaniach deklaroval, že nemá dostatok financií a bola realizovaná na účet jeho mamy, ktorá poskytla peniaze žalobcovi. Súdny zahľadený odsúdenia nemôžu zohľadňovať pri ukladaní trestu, ale vo vzťahu pohnútok alebo k skúmaniu vnútornej psychiky konateľa to má relevanciu na to, či má sklon k páchaniu trestnej činnosti. Žalovaný 1 bol odsúdený v roku 2008 za majetkovú trestnú činnosť, pričom predmetný úver bol čerpaný v danej dobe. Preto to môže mať súvis s dôvodom čerpania prvej pôžičky. K oboznamovanému tlačivu zástupca uviedol, že namietali to, že súd nesprávne priznal oslobodenie od platenia súdnych poplatkov žalovanému 1, s ktorou námietkou sa súd stotožnil. Právny zástupca žalovanej v 2. rade titulom záverečnej reči uviedol, že z vykonaného dokazovania nevyplýva preukázanie samotnej zmluvy o pôžičke, teda jej existencia ako reálneho kontraktu a to aj náležitostí zmluvy v zmysle § 657 OZ a nasl. Predmetná zmluva vzniká reálnym odovzdaním, čo sa v konaní nepreukázalo. Ohľadne dokazovania o spoločnom hospodárení počas spoločného spoluzitia právny zástupca uviedol, to bola reakcia na jednotlivé námietky žalovanej 2, keď napr. o námietke, že daná pôžička z roku 2008 nemohla byť použitá na žalobcom tvrdený účel, a síce rekonštrukciu alebo kúpu domu, lebo to bolo v inom období, nasledovala reakcia o doplnenie ďalších skutkových okolností, pričom takýchto rozporov jednotlivých skutkových tvrdení bolo v konaní viacero, čo len dopĺňa dojem z predmetnej žaloby, ktorú označil za účelovú. Právny zástupca navrhuje, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu a žalovanej priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

16. Žalobca pri výsluchu na pojednávaní uviedol, že v rokoch 2008-2010 pracoval v O. a zarábal 24.000-30.000 Kč brutto. Za žalobcom prišiel žalovaný 1 a povedal, že potrebuje požičať peniaze. Žalobca neriešil na čo ich potrebuje, nezaujímalo ho to. Pôžičku vybavil, peniaze im odniesol domov do Y.. Odovzdal mu peniaze a ostatné neriešil. Je to raz jeho syn, aj keď je nevlastný, bolo mu treba pomôcť, tak mu pomohol. To isté sa týka aj druhej pôžičky. So synom ani s dcérou by zmluvy nespisoval, keby požičiaval cudziemu, tak zmluvu spíše u notára. Do manželstva žalovaných sa nikdy nemiešal.

Keď žalovaní prestali splácať pôžičku, žalobca požiadal banku o zníženie mesačných splátok úveru, lebo už pracoval na R. a už nezaraboval také peniaze ako predtým. Banka vyhovel a na pol roka mu to znížila. Potom voľačo splácali, voľačo nesplácali, splácal aj žalobca. Následne ostal bez práce, banka mu poslala papier, že musí všetko zaplatiť naraz, zosplácala úvery. T.č. sú už obidva úvery v banke vyplatené. Žalobca vie len zapnúť počítač a poslať mail. S internet bankingom pracovať nevie. On je stará škola, čo je v ruke, to je v ruke. Keď mu prišli peniaze na účet, vybral ich a odniesol ich žalovanému 1 domov do Y.. Druhú pôžičku mu odovzdal v meste. Banka vypočítala splátku, žalobca mu to dal, potom mu žalovaný peniaze posielal na jeho účet, ktorý má spoločný s jeho matkou a žalobca to uhradil banke prevodným príkazom. Deň, kedy peniaze vyberal, si žalobca nepamätá presne, má dosť rokov na to, aby to zabudol. Žalovaný 1 povedal, že potrebujú peniaze a žalobca sa už ďalej nepýtal, že na čo. V druhom prípade vedel, že idú kupovať dom, ale nevedel, za akú sumu ani čo tam treba. Žalobca sám osobne sa nerozprával so žalovanou 2 o týchto pôžičkách, rozprával sa o tom so synom a ten mu povedal, že o všetkom je informovaná. Žalobca sa bežne so žalovanou 2 rozprával, chodila k nim, nebol tam problém. Po načerpaní úverov peniaze nevložil žalovanému 1 na účet preto, lebo žalovaný mu povedal, že ich potrebuje, žalobca peniaze vybral a doniesol. Žalobca bol spoločníkom v spoločnosti Korvi Slovakia a vklad spoločníka navýšil na cca 700.000, vklad prišiel z O..

17. Žalovaný v 1. rade pri výsluchu na pojednávaní uviedol, že obžaloba v trestnom konaní bola podaná v roku 2008 a on začal podnikáť až v roku 2012, preto je vylúčené, že by vykonával machinácie v súvislosti s podnikaním. Žalovaný predloží dôkazy, že finančné prostriedky boli použité na rekonštrukciu. Exmanželka tvrdí, že nevie o žiadnom chode domácnosti. Žalovaný 1 má za to, že dlh počas manželstva je spoločný a nie len dom, ktorý sa predal a rozdelil na polovicu. Pôžička medzi žalobcom a žalovanými bola v hotovosti na ruku. Prvá pôžička v roku 2008 bola odovzdaná v Y. v bytovke. Druhá pôžička bola použitá na vyplatenie domu. Účastníkom bol žalovaný v 1. rade. Žalobca mu odovzdal finančné prostriedky a tie žalovaný 1 vložil na účet. Žalovaná v 2. rade pri procese nebola, ale bola informovaná. Žalovaný v 1. rade ju informoval v deň, keď dostal peniaze. Povedala k tomu, že keď je treba financie, tak je treba. Žalovaný 1 financie použil na rekonštrukciu, chod domácnosti a vysporiadanie kúpnej hodnoty nehnuteľnosti. Nehnuteľnosť sa kúpila za 68.000 eura predala sa za 82.000 eur. Manželka o všetkom vedela, podpísala kúpnu zmluvu na cca 82.000 eur a 69.000 eur. Svokrovcom schválili úver na 68.000 eur a žalovaní potrebovali 82.000 eur. Časť financií bola použitá na časť kúpnej ceny, časť na rekonštrukciu a zvyšok na chod domácnosti, doklady o kúpe čohokoľvek do domácnosti a ohľadne rekonštrukcie sa neodkladali, vie to preukázať napr. fotkami. Počas trvania manželstva mali spoločný účet, mohla ním disponovať aj žalovaná 2. Žalovaná 2 určite mala prehľad o pohyboch na tomto účte. Počas trvania manželstva žalovaná 2 nenavrhol žalovanému 1, že by chýbajúce peniaze mohli získať aj iným spôsobom, v tej dobe nebol dôvod na to, aby boli ohľadne tohto hádky až do decembra 2014, následne sa prestal úver splácať. Do decembra 2014 splácali žalobcovi spoločne tento úver z účtu v pravidelných splátkach. Platilo sa to zo spoločného účtu priamo na účet žalobcu v rovnakých splátkach ako boli splátky úveru. Bolo to v období odkedy boli brané úvery do decembra 2014. Potom žalovaný 1 kontaktoval otca, odmietol ďalej platiť sám splátky, otec požiadal banku o zníženie splátok, on to nemal z čoho platiť, žalovaný 1 si zobral úver a vyplatil svoju časť. Pokiaľ sa jednalo o plusy v ich manželstve, tie išli vždy na polovicu a mínusy platil vždy len žalovaný 1. Pôžičky boli použité aj na kúpu auta, žalovaní nemali taký príjem, aby si mohli dovoliť to všetko, čo v tej dobe mali. Počas normálneho chodu domácnosti situácie riešili bežne ako každá rodina. Rozprávali sa o aktuálnych veciach, bežné veci a výdaje riešili spolu. Žalovaná 2 sa iniciatívne o výdavky nezaujímal, jej to tak vyhovovalo. Žalovaný 1 mal väčšie slovo, čo sa týka výdajov. Žalovaný v 1. rade prevzal finančné prostriedky od žalobcu najprv v Y. a potom to bolo v meste. Bolo to vždy v tom mesiaci, kedy dostal žalobca úvery. Hneď ako prišli peniaze, bolo to v ten deň alebo na druhý deň. Pri odovzdávaní peňazí nebol nikto okrem žalovaného 1 a žalobcu prítomný. Pôžička mu bola odovzdaná do ruky, nebola vložená na účet, ak by žalovaný 1 vedel, že môžu nastať takéto problémy, ako sú z toho teraz, tak by to dal na účet. Otcovi ako staršiemu človeku bolo jednoduchšie vybrať peniaze z bankomatu, podľa žalovaného nedokázal poslať peniaze elektronicky prostredníctvom internet bankingu. Medzi prvou a druhou pôžičkou je značný časový odstup, lebo potrebovali peniaze na chod domácnosti. Druhým dôvodom bolo, že dom kupovali za 68.000, reálne stál 82.000. Bývalá manželka to vedela, inak by nepodpísala dve zmluvy na predaj ako aj jej rodičia. Dom kupovali 9.6.2010 od H. U., kupovali ho G. F. a V. F. a 18.2.2011 kupovali od Kruksových rodinný dom žalovaní ako manželia. Žalovaný 1 netvrdil to, že konkrétne tú prvú pôžičku mal na to, že v budúcnosti za niekoľko rokov budú mať rodinný dom. Časť prostriedkov sa použila na rekonštrukciu, on doklady nemá všetky odložené. Svokrovci čerpali úver vo výške 69.000 eur tak, ako bolo v kúpnej zmluve. Žalovaní ako manželia čerpali spoločný hypotekárny úver vo výške 82.000 eur,

iné spoločné úvery s manželkou nečerpali. Rozdiel medzi sumou 82.000 eur, ktorú načerpali a sumou 68.000 eur, ktorú vyplatili svokrovcom, použili na rekonštrukciu domu. Žalovaný 1 nebol odsúdený za úverový podvod. Žalovaný 1 v civilných konaniach v rámci tlačiva o oslobodenie od súdnych poplatkov v kolónke pôžičky, pohľadávky neuviedol aj predmetné pôžičky, lebo nemal vedomosť o tom, že tam má uviesť aj tieto pôžičky, keď ich to spláca. Žalovaný 1 manželke počas manželstva nevyčítal, že neprispieva na chod domácnosti. Do podania návrhu na rozvod a trestného oznámenia v decembri 2014 sa jednálo o štandardné manželstvo. Všetko bolo v manželstve v poriadku, manželke nezabraňoval ničomu. Žalovaný 1 nevie, akú prácu vykonával žalobca v rokoch 2008-2010.

18. Žalovaná v 2. rade pri výsluchu na pojednávaní uviedla, že ona o úveroch nevedela, ani o jednom ani o druhom. Ani pán F. ani bývalý manžel jej o tých úveroch nič nespomenuli. Takú veľkú sumu peňazí určite nepotrebovali. V čase prvého úveru bývali na bytovkách v Y., byt bol zariadený zo stavebného sporenia, ktoré mala založené ona. Žiadny úver k tomu nepotrebovali. Bývalý manžel jej vypísal, čo uhrádza, aby mala prehľad o výdavkoch domácnosti z jeho účtu. Do mesačných výdavkoch spomenul poisťku za dom raz ročne a úver na dom, o ktorom vedela. Iný úver jej nevyčísľil, žalovaná 2 si myslí, že jej to aj s pánom F. zatajili. Tie peniaze nevidela ani ich nemala k dispozícii. Boli obaja zamestnaní, na bežné výdaje ako výsadba trávnik a telefónne účty nie je potrebné si brať úver. Nesedí dátum zhotovenia fotografií, nakoľko v tom čase spolu nežili. Aj keď sa robili nejaké práce okolo domu, na ktoré mali úver prepísaný z jej rodičov na nich, tak nemali žiadnych majstrov ani firmu, čo by pracovala na dome. Bývalý manžel priviezol nejakého pána, ktorý im za stravu a nocľah poprerábala veci na dome. Faktúra bola vystavená neskoro v čase, keď spolu už nežili. Žalovaná 2 o týchto úveroch nevedela, nikto jej nič nepovedal, ani nič nepodpisovala, nikto sa jej na nič nepýtal, či peniaze na niečo potrebujú. Žalovaná 2 si myslí, že to mali medzi sebou, bývalý manžel potreboval peniaze. V tom čase pán F. podnikal vo firme Korvi, tak je možné, že aj tam potreboval niečo vložiť. Taká veľká suma sa na ulici len tak nepredáva, aj keď je to syn a otec, bolo by dobré podpísať si niečo medzi sebou. V roku 2014 jej prišlo odstupné 980 eur, peniaze mali. Keď sa do domu nasťahovali, bola im vrátená zábezpeka z bytoviek asi 1.500 eur. Žalovaná 2 nevie, čo urobil bývalý manžel s toľkými peniazmi. Také horibilné prerábky na dome neboli, ani žiadna firma tam nebola, čo by niečo prerábala. Keď manželovi nevyšiel úverový podvod, vyskúšal niečo iné, ako sa dostať k peniazom, ale žalovaná 2 nevie, na čo mu bolo toľko peňazí. Pýtal aj od nej na domácnosť, aby mu prispievala. Nech na ňu žalovaný 1 neskúša niečo so svojím otcom. Peniaze nemala, nevedela o nich, ani žiadnu zmluvu nepodpisovala. Keď dvaja ľudia v domácnosti zarábajú, vedia si aj z platu zabezpečiť takéto veci. S pánom F. sa nebavila o žiadnom úvere ani o tom, že by im išiel požičať peniaze. Keď u nich bol na návšteve, vymaľoval im izby, potom sa navštevovali, keď mal niekto z nich nejaký sviatok. Ale rozprávali sa maximálne o deťoch. Bývalý manžel jej povedal, že pán F. v tej firme je bielym koňom a keď jej dala raz matka bývalého manžela 20 eur k sviatku, povedala, že si ich má nechať, že E. má dosť. Žalovaná 2 sa nestotožňuje s tým, že potrebovali také veľké úvery. Prvýkrát sa dozvedela o daných úveroch z výzvy z 2.11.2015 od E.. R.. Do tohto dátumu ju nevyzval žalobca ani žalovaný 1 na úhradu predmetných úverov, ohľadom tohto ju nikdy neoslovil. Počas manželstva prístup k spoločným účtom mala len na nejakú dobu, keď žili na bytovke v Y.. O financie sa staral bývalý manžel, aj čo sa týka účtu. Na účty žalovaná 2 nechodila, ani výpisy si nepýtala a nepozerala. Nekontrolovala nič. Na žalovaného 1 bol vedený účet v V., kde mala chvíľu prístup, keď bývali na bytovke v Y.. Druhý pravdepodobne v R. R., o iných žalovaná nevie. Počas spoločného spoluzitia si nevšimla nejakú väčšiu hotovosť v domácnosti. Rodičia exmanžela im nepomáhali, matka bývalého manžela povedala, že keby mohla, tak by pomohla, ale nemá z čoho. Viacmenej im pomáhali rodičia žalovanej. Počas manželstva jej manžel vyčítal, že neprispieva dostatočne na domácnosť, preto ju chcel aj vyhodiť z domu. Nemali už tak dobrý vzťah ako predtým, pretrvávali hádky aj pre peniaze. Jej výplata už nechodila na účet manžela, preto mu prispievala na výdavky domácnosti. Bolo to zhruba 360 eur, mama jej dala peniaze, lebo od nej pýtal aj 500 eur, bolo to asi v roku 2013, 2014. Od marca 2014 mali krízu, v novembri 2014 odišla od manžela. V tom čase mala príjem do 500 eur. Dohodnutá kúpna cena za dom bola 58.000, úver sa zobral na 68.000. Posledná výška úveru bola 83.600. V septembri 2010 urobili kuchyňu, následne sa nič nerobilo. Postupne v roku 2011 začali s rekonštrukciami, bolo to postupne, robil to pán, ktorého doviedol bývalý manžel, neplatil ho, bolo to za jedlo a nocľah. Automobil kúpil bývalý manžel, keď bývali v Y., asi v roku 2009, 2010, kúpnu cenu si nepamätá. Predtým auto predali a následne kúpili druhé. Účty boli vedené na manželovo meno. Mama jej povedala, že by bolo vhodné, aby mala dispozičné právo, keby sa s manželom niečo stalo. Ona s účtom nemanipulovala ani na neho nechodila. Preto ho mala len na chvíľu, nevie, koľko to trvalo. V roku 2008-2010 žalovaní normálne spolu žili, manžel bol viacmenej v práci ako doma, ona bola na materskej s Y.. Žalovaná sa domnieva, že jej niekto zrušil prístup k účtu, nakoľko s účtom nemanipulovala. Boli v

V. banke v V., podpísala dispozičné právo. V banke bola iba raz. Ohľadne zrušenia dispozičného práva si žiadny úkon nepamätá. Žalovaná 2 si myslí, že k účtu bol zriadený internetbanking, lebo manžel sedával s faktúrami za notebookom a uhrádzal ich, ona ho nevyužívala. Na stavebnom sporení mala nasparené 60.000 Sk. V tom čase nemala žalovaná zriadený účet osobný, tak peniaze boli vyplatené na účet jej matky a tá im ich potom dala, vyplatené boli jednorazovo. Použité boli na zariadenie bytu a na zloženie finančnej zábezpeky. S financiami manipuloval bývalý manžel, ona nevie, na čo bolo použitých zvyšných 500 eur. Žalovaná v 2. rade predložila súdu rozpis výdavkov na domácnosť napísaný manželom, ktorý jej napísal preto, aby ona mala prehľad, koľko má prispievať na domácnosť, keď jej výplata už nechodila na jeho osobný účet a ona si zriadila iný. Na rodičovskej dovolenke bola v rokoch cca 2008-2012, možno aj v roku 2013. V roku 2008 sa narodila prvá dcéra, v roku 2010 druhá dcéra. V októbri alebo novembri 2013 sa zamestnala, poberala materský, potom rodičovský príspevok. Od roku 2013 do roku 2014 mala príjem cca do 500 eur v čistom. V čase, keď bola na materskej a rodičovskej dovolenke ponechala hospodárenie s financiami vrátane ich zabezpečovania na manžela. S bývalým manželom neriešili, z akých prostriedkov sa financovalo zateplenie rodinného domu, výstavba šopy, múru, pokládka podlahy, vonkajšie úpravy pozemku a podlahy, dvere, kuchynská linka, sadrokartón, dlažby, a to jednak materiál aj práca. Čo sa týka šopy, tá bola postavená z tehál, jedna stála na pozemku a postavili ju mimo trávniku. Materiál bol teda použitý zo starej šopy. Dom kúpili už zateplený. Dvere aj podlahy mal možnosť zohnať manžel za výhodnú cenu, pretože s tým pracuje. Faktúry boli vystavené neskoro až v roku 2016. Toto všetko riešil manžel po finančnej stránke, radili sa, len či by sa im také podlahy a dvere páčili. Odkiaľ na to zoberú, sa nebavili. Žalovaná 2 si myslela, že má dosť financií, keď bol viac v práci. Žalovaná 2 nemá vedomosť o tom, z akých prostriedkov bolo zakúpené S. Y. S.. Žalovaní neriešili spolu, z akých prostriedkov bude čo platené, jednak rekonštrukcia, jednak bežné výdavky, žalovaná 2 nemala predstavu o výdavkoch. Proces kúpy rodinného domu bola taký, že pri podpise zmluvy v banke boli rodičia žalovanej a žalovaný, žalovaná bola s deťmi doma. Žalovaní v tej dobe pravdepodobne nemohli zobrať úver, keďže ona bola na materskej a rodičovskej, preto to išlo cez jej rodičov. K predloženému listinnému dôkazu - emailu žalovaná uviedla, že o ňom nevie a nepamätám si ani tú pani. Žalovaná 2 uviedla, že môže to byť tak, že postup predaja prebiehal takým spôsobom, že dom kúpili rodičia s ich pomocou ako svedkov za sumu oficiálnu 68.000, reálne za 82.000 s tým, že potom po roku žalovanému 1 bolo povedané, že sa môže zamestnať vo firme a požiadať o úver on, čo sa aj stalo, ručili im rodičia, vlastníci boli žalovaní, dom kvôli plateniu odvodov predali za 60.000, ale reálne za okolo 80.000, ale pri tom poslednom bola ťažká komunikácia s kupujúcimi, takže nevie to na 100 % potvrdiť, viac s nimi komunikoval bývalý manžel.

19. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

20. Podľa § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, bežné veci týkajúce sa spoločných vecí môže vybavovať každý z manželov. V ostatných veciach je potrebný súhlas oboch manželov; inak je právny úkon neplatný.

21. Podľa § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne.

22. Podľa § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka pohľadávka veriteľa len jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva, môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená i z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

23. Podľa § 40a Občianskeho zákonníka ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovení § 49a, 140, § 145 ods. 1, § 479, § 589 a § 701 ods. 1, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovolá. Neplatnosti sa nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil. To isté platí, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje dohoda účastníkov (§ 40). Ak je právny úkon v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom o cenách, je neplatný iba v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto predpisu, ak sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti dovolá.

24. Podľa Čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

25. Podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňaží). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňaží nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. 6. 2010, sp. zn. 3 Cdo 325/2009).

26. Žalobca sa žalobou domáhal voči žalovaným v 1. a 2. rade zaplata sumy 18.968,65 eur spoločne a nerozdielne, po čiastočnom späťvzati žaloby sumy 9.484,32 eur z titulu neuhradených pôžičiek.

27. Zo Zmluvy o bezúčelovom splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.06.2008 vyplýva, že žalobca ako dlžník uzavrel s V., ako veriteľom zmluvu o bezúčelovom splátkovom úvere, na základe ktorej mu veriteľ poskytol úver vo výške 450.000,-Sk (14.937,26 eur). Z výsluchu žalobcu a žalovaného v 1. rade mal súd preukázané, že žalobca po poskytnutí úveru finančné prostriedky vybral z banky a tieto odovzdal žalovanému v 1. rade na základe ústnej zmluvy o pôžičke, v ktorej sa žalobca a žalovaný v 1. rade dohodli, že žalovaný v 1. rade bude pôžičku žalobcovi splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške splátky, ktorou sa žalobca zaviazal splácať banke úver, t.j. 135,03 eur (4.068,-Sk) a to pod hrozbou straty výhody splátok. Zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 09.06.2010 vyplýva, že žalobca ako dlžník uzavrel so R. ako veriteľom zmluvu o úvere, na základe ktorej mu veriteľ poskytol úver vo výške 12.000 eur. Z výsluchu žalobcu a žalovaného v 1. rade mal súd preukázané, že žalobca po poskytnutí úveru finančné prostriedky vybral z banky a tieto odovzdal žalovanému v 1. rade na základe ústnej zmluvy o pôžičke, v ktorej sa žalobca a žalovaný v 1. rade dohodli, že žalovaný v 1. rade bude pôžičku žalobcovi splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške splátky, ktorou sa žalobca zaviazal splácať banke úver, t.j. 203,75 eur a to pod hrozbou straty výhody splátok.

28. Žalovaný v 1. rade uvedené pôžičky splácal zo svojho účtu, prvú na účet žalobcu, druhú na účet partnerky žalobcu E. P., čo vyplynulo aj z výpisov z ich účtu, a to až do decembra 2014, kedy žalovaný v 1. rade pôžičky prestal splácať, čím stratil výhodu splátok a zvyšok nesplatených pôžičiek vo výške 8.835,63 eur a vo výške 10.133,02 eur sa stal splatným. Dlh žalovaného v 1. rade z oboch pôžičiek tak ku dňu podania žaloby bol vo výške 18.968,65 eur, ktorá suma nebola v konaní medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade sporná, preto súd po zohľadnení čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom vo výške 9.484,32 eur uložil žalovanému v 1. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi nezaplatenú časť pôžičiek vo výške 9.484,32 eur.

29. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

30. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení ku dňu omeškania výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

31. Podľa § 10c ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

32. Pokiaľ ide o požadovaný úrok z omeškania aj v tejto časti považoval súd žalobu za dôvodnú, nakoľko bolo v konaní preukázané, že žalovaný v 1. rade sa so splnením dlhu dostal do omeškania a žalobcovi vzniklo právo požadovať od žalovaného v 1. rade aj úroky z omeškania. Súd mal preukázané, že žalovaný je v omeškaní od 01.01.2015, nakoľko žalovaný v 1. rade nezaplatením splátok pôžičky v decembri 2014 stratil výhodu splátok a bol povinný zaplatiť žalobcovi celý dlh naraz. Žalovaný v 1. rade

nezaplatil žalobcovi dlžnú sumu, preto sa dňom 1.1.2015 dostal do omeškania, pričom dátum začiatku omeškania nebol medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade sporný. Výšku úroku z omeškania stanovuje vykonávací predpis, ktorým je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z., podľa ktorého je výška úroku z omeškania výška úrokov z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Nakoľko oba záväzkové vzťahy vznikli pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013. Výšku úroku z omeškania mal súd preukázanú, keď základná úroková sadzba ECB ku dňu omeškania žalovaného v 1. rade bola vo výške 0,05 % zverejnená na webovej stránke www.nbs.sk, t. j. 0,05 % + 8 bodov spolu výška 8,05 % ročne. Súd preto súd žalobe aj v tejto časti vyhovel a žalovanému v 1. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 18.968,65 eur od 01.01.2015 do 12.10.2016, s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 9.484,32 eur od 13.10.2016 do zaplattenia.

33. V konaní bolo medzi stranami sporné, že predmetné zmluvy o pôžičke uzavrel žalobca aj so žalovanou v 2. rade a že žalovaná v 2. rade je spolu so žalovaným v 1. rade solidárnou dlžníčkou z dôvodu, že v čase ich uzavretia boli žalovaní v 1. a 2. rade manželia.

34. V konaní bolo nesporné, že žalovaní v 1. a 2. rade boli v čase poskytnutia oboch pôžičiek manželia, v čase rozhodovania súdu sú už právoplatne rozvedení, pričom bezpodielové spoluvlastníctvo žalovaných ako manželov si žalovaní doposiaľ nevysporiadali.

35. Žalovaná v 2. rade v konaní tvrdila, že ona so žalobcom neuzavrela predmetné zmluvy o pôžičke a že o pôžičkách nevedela.

36. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, že predmetné zmluvy o pôžičke uzavrel aj so žalovanou v 2. rade.

37. Žalobca pri výsluchu uviedol, že prišiel za ním žalovaný v 1. rade s tým, že potrebuje požičať peniaze. Žalobca vybavil peniaze a odovzdal ich žalovanému v 1. rade, prvú pôžičku mu odovzdal v Y., druhú pôžičku mu odovzdal v meste. Žalobcu nezaujímalo, na čo peniaze potrebuje, bolo mu treba pomôcť. V druhom prípade vedel, že idú kupovať dom. Žalobca ďalej pri výsluchu potvrdil, že so žalovanou v 2. rade sa osobne o pôžičkách nerozprával, rozprával sa o tom len so žalovaným v 1. rade a ten mu povedal, že žalovaná v 2. rade je o všetkom informovaná.

38. Žalovaný v 1. rade pri výsluchu potvrdil, že pri uzatváraní zmlúv o pôžičke bol prítomný len on a žalobca, žalobca mu peniaze odovzdal v hotovosti do ruky, peniaze z prvej pôžičky mu odovzdal v byte v Y., peniaze z druhej pôžičky mu odovzdal v meste. Žalovaný v 1. rade ďalej pri výsluchu vypovedal, že žalovaná v 2. rade pri procese uzatvárania pôžičiek prítomná nebola, žalovaný v 1. rade ju o nich informoval v deň, keď dostal peniaze, na čo mu žalovaná v 2. rade uviedla, že keď je financie treba, tak je treba.

39. Žalovaná v 2. rade pri výsluchu uviedla, že so žalobcom sa nerozprávala o žiadnej pôžičke, o pôžičkách nevedela, ani žalobca ani žalovaný v 1. rade jej o nich nepovedali, peniaze z nich nevidela. O hospodárenie s financiami počas manželstva vrátane ich zabezpečovania sa staral žalovaný v 1. rade, ktorý potvrdil, že žalovaná v 2. rade sa o výdavky nezaujímala.

40. Z čestného prehlásenia E. P., partnerky žalobcu a matky žalovaného v 1. rade zo dňa 11.10.2019 (č.l. 173) vyplýva, že ona ani žalovaná v 2. rade pri odovzdávaní peňazí prítomná nebola, ona sa so žalovanou v 2. rade o pôžičkách nerozprávala, avšak spolu so žalobcom predpokladali, že to žalovaní majú spolu medzi sebou vyriešené. Svedkyňa zároveň potvrdila, že žalobca odovzdal žalovanému v 1. rade v júni 2008 a júni 2010 pôžičku vo výške cca 27.000 eur, kvôli požičaniu predmetnej sumy si žalobca vybavil úvery v bankách.

41. Žalovaná v 2. rade predložila súdu rozpis výdavkov na domácnosť, ktorý jej napísal žalovaný v 1. rade počas manželstva z dôvodu, aby ona mala prehľad o ich výdavkoch a vedela, koľko má prispievať na domácnosť. V uvedenom rozpise žalovaný v 1. rade neuviedol splátky pôžičiek, rovnako predmetné

pôžičky žalovaný v 1. rade neuviedol ani v tlačive na oslobodenie od súdnych poplatkov v konaní sp. zn. 22P/45/2014.

42. Z uvedených výpovedí strán sporu a čestného prehlásenia E. P. nevyplýva, že by aj žalovaná v 2. rade bola zmluvnou stranou predmetných zmlúv o pôžičkách, práve naopak, súd mal z nich preukázať, že žalobca predmetné zmluvy o pôžičke neuzavrel so žalovanou v 2. rade, so žalovanou v 2. rade sa žalobca o uzatvorení predmetných zmlúv vôbec osobne nerozprával, žalovaná v 2. rade nebola prítomná ani pri odovzdaní predmetu pôžičky a ani následne po uzavretí predmetných zmlúv o pôžičkách sa o nich žalobca so žalovanou v 2. rade nerozprával. Súd poznamenáva, že žalovaná v 2. rade sa zmluvnou stranou predmetných zmlúv o pôžičkách nestala ani v prípade, ak po ich uzavretí medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade ju žalovaný v 1. rade o nich informoval. K tvrdeniu žalovaného v 1. rade, že žalovaná v 2. rade mala prístup k jeho účtu a preto o pôžičkách musela vedieť súd uvádza, že žalovaná síce pri výsluchu potvrdila, že prístup k účtu žalovaného v 1. rade mala, avšak zároveň uviedla, že to bolo len v čase, keď žili v byte v Y. a počas tejto doby na účet nechodila a výpisy si nepýtala, pričom žalovaný v 1. rade opak nepreukázal.

43. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaná v 2. rade sa mohla o pôžičkách dozvedieť skôr ako z jeho výzvy v roku 2015 a to konkrétne z odôvodnenia rozsudku o rozvođe manželstva žalovaných súd uvádza, že rozsudok o rozvođe manželstva žalovaných č.k. 22P/45/2014-372 bol vydaný Okresným súdom Trnava až dňa 02.06.2016, teda až po výzve žalobcu zo dňa 02.11.2015

44. Žalobca v konaní tvrdil, že žalovaná v 2. rade mohla vzniesť námietku relatívnej neplatnosti právneho úkonu podľa § 40a Občianskeho zákonníka po doručení výzvy žalobcu v roku 2015 a ak aj o pôžičkách nevedela, je solidárnym dlžníkom s poukazom na nález Ústavného súdu SR I. ÚS 26/2010.

45. Ustanovenie § 145 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka upravuje vzájomné vzťahy manželov a tretích osôb s ohľadom na dispozičné úkony bezpodielových spoluvlastníkov, t.j. na právne úkony, ktorými manželia disponujú so spoločnými vecami ako predmetom bezpodielového spoluvlastníctva. Vo vzťahu k tretím osobám zakladá aktívnu alebo pasívnu solidaritu manželov z platných právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí. Tento dôsledok nastáva bez ohľadu na to, či právny úkon týkajúci sa spoločných vecí urobil jeden z manželov alebo obaja manželia spoločne, a či išlo o bežnú vec (záležitosť) alebo o inú než bežnú vec. V zmysle tohto ustanovenia sa na platnosť právneho úkonu týkajúceho sa spoločných vecí a urobeného len jedným z manželov (teda úkonu, pri ktorom manželia nevystupujú spoločne ako účastníci), vyžaduje súhlas druhého manžela, ak ide o inú než bežnú záležitosť. Nedostatok tohto súhlasu má za následok neplatnosť právneho úkonu, pričom v zmysle §40a Občianskeho zákonníka ide o relatívnu neplatnosť. To znamená, že právny úkon, ktorý nemožno považovať za vybavovanie bežnej záležitosti, uskutočnený iba jedným z manželov bez súhlasu druhého manžela, sa považuje za platný, pokiaľ sa ten, kto je ním dotknutý, nedovolá jeho neplatnosti. Základnou podmienkou aplikácie ustanovenia § 145 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka na konkrétny prípad je však existencia právneho úkonu týkajúceho sa spoločných vecí. Pokiaľ táto podmienka nie je splnená, sú úvahy o tom, či v konkrétnych okolnostiach išlo o bežnú alebo nie bežnú záležitosť a teda či k právnemu úkonu bol alebo nebol potrebný súhlas druhého manžela, bezpredmetné. Za právne úkony týkajúce sa spoločných vecí treba považovať tie, pri ktorých dochádza k dispozícii s predmetom bezpodielového spoluvlastníctva alebo k výkonu jeho správy. Týmto predmetom podľa platnej právnej úpravy (§ 143Občianskeho zákonníka) môže byť len to, čo môže byť predmetom vlastníctva, teda iba veci v právnom zmysle, t.j. ovládateľné hmotné predmety a ovládateľné prírodné sily, ktoré slúžia potrebám ľudí. Za predmet vlastníctva a teda ani bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa preto nepovažujú pohľadávky a záväzky (dlhy), ktoré sa riadia všeobecným právnym režimom záväzkových vzťahov. Na tomto závere nič nemení to, že pri zániku bezpodielového spoluvlastníctva sa vykonáva aj vyporiadanie spoločných pohľadávok a záväzkov manželov (dopadajúce len na vzťah medzi manželmi a nie aj na ich vzťah k tretím osobám) podľa zásad platných pre vyporiadanie tohto spoluvlastníctva (vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva v širšom zmysle). Rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/130/2017 zo dňa 23.03.2018.

46. Právny úkon sa „týka spoločnej vecí“ vtedy, ak sa vzťahuje k obsahu vlastníckeho práva konkrétnej veci patriacej do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (priamy vzťah k spoločným veciam). V ďalšom súd poukazuje na rozsudok NS ČR, č.k.22 Cdo 1230/2009 zo 14.12.2010, v zmysle ktorého „Súdna prax v súvislosti s prijímaním záväzkov jedným z manželov za existencie bezpodielového

spoluvlastníctva manželov vychádzala z toho, že ak uzavrel za trvania manželstva a bezpodielového spoluvlastníctva zmluvu o pôžičke ako dlžník len jeden z manželov, nepotreboval k tomu, a to ani v prípade, že nešlo o bežnú záležitosť, súhlas druhého manžela. Oprávnený a zaviazaný z takejto zmluvy je len ten z manželov, ktorý ju ako dlžník uzavrel. Nie je pritom rozhodujúce, že peniaze, ktoré boli takto získané, sa za podmienok § 143 Občianskeho zákonníka stali bezpodielovými spoluvlastníctvom manželov alebo že boli použité na zapltenie kúpnej ceny veci, ktorá sa stala ich spoluvlastníctvom (k tomu pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČSR z 21. decembra 1973, sp. zn. 3 Cz 57/73 (S IV, s. 495), uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. októbra 2006, sp. zn. 33 Cdo 690/2005, uverejnené na internetových stránkach Najvyššieho súdu SR alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2009, sp. zn. 33 Cdo 373/2007, uverejnené tamtiež). Priamo v pomeroch zmluvy o úvere uzatvorenej jedným z manželov za trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov možno vychádzať z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. augusta 2005, sp. zn. 29 Odo 162/2005, uverejneného v Súboru civilných rozhodnutí a stanovísk, CH Beck, pod poradovým č. M., podľa ktorého ak uzatvára zmluvu o úvere jeden z manželov a v zmluve vystupuje ako dlžník, je z tejto zmluvy zaviazaný a oprávnený len on a k jej platnosti nie je potrebný súhlas druhého manžela.“ Rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/130/2017 zo dňa 23.03.2018.

47. Súd poukazuje tiež na právne závery Najvyššieho súdu SR vyslovené v jeho rozhodnutiach sp. zn. 4 Cdo 234/2010 a sp. zn. 4 Cdo 123/2008.

48. Žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR I. ÚS 26/2010, ktorý sa však týka prípadu s inou podstatou veci, v ktorom ústavný súd zaujal názor, „že sa javí aj ako odporujúce dobrým mravom, keď spoločník (fyzická osoba) bez súhlasu svojho manžela (manželky) dohodou s veriteľom pristúpi k záväzku spoločnosti (v sume 1.115.735,40 Sk s príslušenstvom), a teda sa stane spoločným a nerozdielnym dlžníkom popri spoločnosti, pričom predpokladaným cieľom tohto konania je vytvoriť možnosť exekučného uspokojenia predmetnej pohľadávky z vecí patriacich do BSM, keďže ani spoločnosť a ani pristupujúci dlžník nie sú reálne schopní korelujúci záväzok splniť a nemajú ani vo výlučnom vlastníctve relevantný majetok postihnuteľný exekúciou“. Ide teda o odlišný a neporovnateľný prípad s týmto konaním. To, že v inom prípade nie je uvedený nález aplikovateľný, vyslovil aj Krajský súd v Trnave v rozsudku č.k. 24Co/130/2017 zo dňa 23.03.2018.

49. Zároveň súd poukazuje na to, že od ustálenej súdnej praxe na neodklonil ani Najvyšší súd SR vo svojom nedávnom uznesení sp. zn. 4 Cdo 28/2019 z 27. júna 2019 v ktorom konštatoval, že „ak si jeden z manželov požičiava od inej osoby peniaze a v zmluve o pôžičke vystupuje ako dlžník, je zo zmluvy v pôžičke zaviazaný a oprávnený len ten z manželov, ktorý ju ako dlžník uzavrel. Samotný záväzok jedného z manželov sa tak netransformuje na spoločný záväzok oboch manželov vo vzťahu k veriteľovi. Uznanie dlhu zo zmluvy o pôžičke, ktorej účastníkom bol iba jeden z manželov vyvolalo účinky iba voči jeho osobe. Rozhodnutie o vyporiadaní BSM má zásadne účinky len medzi bývalými manželmi a nie je možné ním zasiahnuť do práv tretích osôb, hlavne veriteľa.“

50. S poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít súd konštatuje, že predmetné zmluvy o pôžičke nie sú právnym úkonom, ktorý by sa týkal spoločných vecí, t. j. vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a preto na uzavretie zmlúv o pôžičke žalovaný v 1. rade nepotreboval súhlas svojej manželky - žalovanej v 2. rade. Predmetné zmluvy o pôžičke nepredstavujú dispozíciu so spoločnými finančnými prostriedkami žalovaných v 1. a 2., keďže týmito zmluvami mali byť finančné prostriedky iba získané, pričom dokazovanie, či a v akom rozsahu boli použité na nadobudnutie vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, prípadne spotrebované na bežné výdavky spoločnej domácnosti, nie je predmetom tohto konania, ale uvedené je možné preukazovať v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov v tzv. širšom zmysle. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná v 2. rade nebola oprávnená vnieť námietku relatívnej neplatnosti týchto právnych úkonov v zmysle § 40a Občianskeho zákonníka.

51. Zároveň súd poukazuje aj na ustanovenie § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka <., ktoré umožňuje veriteľovi pri exekúcii na vymoženie pohľadávky len jedného z manželov postihnúť i majetok patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

52. Vzhľadom na to, že žalobca v konaní voči žalovanej v 2. rade neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že zmluvu o pôžičke uzavrel aj so žalovanou v 2. rade ako dlžníčkou, súd žalobu voči žalovanej v 2. rade z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie zamietol.

53. Súd návrh žalovaného v 1. rade na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov H. U. a V. P. k okolnostiam kúpy a predaja rodinného domu a návrh žalovanej v 2. rade na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov G. a V. F. zamietol dôvodu, že z doposiaľ vykonaného dokazovania mal súd dostatočne zistený skutkový stav potrebný na rozhodnutie veci a ďalšie dokazovanie by bolo nadbytočné a nevhodné, keď výsluchmi navrhnutých svedkov sa mali preukazovať skutkové tvrdenia ohľadne kúpy a predaja rodinného domu, pričom ako bolo vyššie konštatované preukazovanie účelu, resp. spôsobu použitia pôžičiek presahovalo predmet tohto konania.

54. Podľa čl. 4 ods. 1 CSP ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci.

55. Podľa čl. 17 CSP súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

56. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP") súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

57. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protiv strane.

58. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

59. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

60. O náhrade trov konania žalobcu a žalovaného v 1. rade súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s čl. 4 ods. 1 a čl. 17 CSP tak, že žalobcovi sa voči žalovanému v 1. rade náhrada trov konania nepriznáva, hoci žalobcovi nárok na náhradu trov konania vznikol, keď procesne čiastočné zastavenie konania zavinil žalovaný, ktorý sumu 9.484,32 eur zaplatil po začatí konania a zároveň súd žalobe vo zvyšnej časti voči žalovanému v 1. rade vyhovel v plnom rozsahu, avšak žalobca výslovne uviedol, že voči žalovanému v 1. rade si náhradu trov konania neuplatňuje, čo vylučovalo možnosť ich priznania, preto vychádzajúc z čl. 4 a 17 CSP, podľa ktorého súd konaná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu, rozhodol súd už v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí tak, že žalobcovi sa voči žalovanému v 1. rade náhrada trov konania nepriznáva.

61. O náhrade trov konania žalobcu a žalovanej v 2. rade súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaná v 2. rade, ktorá mala v konaní plný úspech, keďže žaloba voči nej bola zamietnutá, má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Trnava. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z. z.; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.